

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯƠI HAI

PHÚC TỪ ĐÂU ĐẾN

Đêm xuống sâu.

Rượu vẫn uống thơm, tiếng cười tiếng nói vẫn ồn ào, song một nhóm người dù đông, cũng quá ít giữa sa mạc mênh mang, không lam sao lẩn át được cái lạnh lùng tịch mịch của bao la.

Hơn nữa, cái lạnh lùng tịch mịch đó lại nặng đọng sát khí.

Cơ Băng Nhận quần chiếc chăn quanh mình, ngồi nơi cội cây dựa bờ ao nhìn không chớp những ánh sao đêm.

Và sao đã bắt đầu nhạt sáng, thưa dần.

Hắn ngồi đó bất động, chừng như hắn định thi gan cùng tuổi nguyệt, hắn sẽ ngồi đến ngày cuối cùng của vũ trụ, nếu hắn có thể sống bằng vũ trụ.

Hắn không bao giờ ngán tịch mịch, không bao giờ biết sợ.

Bỗng một bình rượu từ đâu quăng đến, có thể là người quăng bình rượu nhắm ngay đầu Cơ Băng Nhận mà lao tới.

Hắn vẫn ngồi bất động, song chiếc bình lại nằm gọn trong tay hắn.

Tiểu Phi bước tới liền.

Chàng nhìn lên không, rồi thở dài:

-Ở đây, cái lạnh rất lạ kỳ, một cái lạnh đượm nặng tà khí...

Chợt y vừa thấy tóc của Cơ Băng Nhận như có đóng một lớp băng mỏng cau mày tiếp:

-Người không uống rượu, lại không đứng lên, bước tới bước lui, vận động cơ thể, cứ ngồi ỳ một chỗ, không khéo lại bị rét công người đấy!

Cơ Băng Nhận cười nhạt:

-Cái lạnh không làm chết nổi ta!

Rồi hắn mở nút bình, nốc một hơi rượu, đoạn từ từ tiếp:

-Ta ngồi đây, bất động như vậy, mới có thể phát giác ra một xuất hiện bất ngờ. Nếu ta đứng lên, đi tới đi lui thì không thể nào quan sát đủ mọi phía.

Tiểu Phi nhìn hắn, thở dài:

-Trên thế gian này, có ai thấy được người vì bằng hữu mà chịu đói, chịu lạnh?

Cơ Băng Nhận trầm gương mặt lạnh lùng:

-Ta chỉ làm những việc ta thích làm, ai xem ta như thế nào, mặc kẻ ấy bởi điều đó chẳng quan hệ gì đến ta!

Tiểu Phi mỉm cười không nói gì cả. Chàng biết cái tính của Cơ Băng Nhận, khi hấn trâm gương mặt rồi thì đừng hòng ai nói gì cho hấn nghe.

Một lúc sau, hấn hỏi:

-Gã Hồ?

Tiểu Phi đáp:

-Vào động phòng!

Cơ Băng Nhận lại hỏi:

-Khiêng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Như con lợn, có điều không la hét!

Cơ Băng Nhận cười một tiếng, rồi lẩm nhẩm:

-Có được những lúc say đến bất tỉnh nhân sự, kể ra cũng đầy phúc đức đấy!

Tiểu Phi với tay lấy chiếc bình, nốc một ngụm, rồi hỏi:

-Ngoài này, động tĩnh như thế nào?

Cơ Băng Nhận đáp:

-Có lẽ kẻ đó đi rồi? Giữa chốn đông người, hấn dám lưu lại một mảnh giấy như vậy, kể ra hấn cũng có tài đấy! Chính ta cũng muốn gặp hấn một lần!

Tiểu Phi mỉm cười:

-Người bị kích thích từ lúc nào thế? Hiếm có lẩm lẩm?

Cơ Băng Nhận ngẩng mặt lên:

-Thế người cho ta là một người chết?

Tiểu Phi không đáp, chỉ thốt:

-Vô luận thế nào, người đó vẫn là của ta. Các người không được giao thủ với y.

Cơ Băng Nhận cười lạnh:

-Người sợ hấn làm thịt ta?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Trái lại thì có. Mẫu người đó có chết đi thì thực là đáng tiếc!

Cơ Băng Nhận bữu môi:

-Hừ!

Hấn chụp bình rượu, tu một hơi, vụt hỏi:

-Cục thịt đâu?

Tiểu Phi lấy cục thịt trong tay áo ra, thịt bị lạnh đông lại rắn như đá.

Chàng thốt:

-Mũi dao đâm sâu độ nửa tấc, dấu đâm to bằng hạt gạo, chỉ có chỗ đó vàng vàng, còn các nơi khác vẫn trắng. Ta nghĩ chỗ mà vàng có độc, các nơi còn lại thì không.

Cơ Băng Nhận cầm cục thịt một lúc rồi lấy một con dao nhỏ bằng bạc giấu trong tóc rạch cục thịt làm nhiều đường.

Bên trong cục thịt, có một mũi châm to bằng sợi râu. Hắn lấy con dao nhỏ khều mũi châm, đầu thanh dao biến màu đen liền.

Tiểu Phi thở dài, cười nhẹ:

-Lợi hại thật!

Cơ Bằng Nhận cũng cười:

-Nhưng người phát giác được thì người còn lợi hại hơn hẳn!

Bỗng hắn trầm gương mặt hỏi:

-Chính Quy Tư Vương trao cho người!

Tiểu Phi gật đầu:

-Đúng vậy!

Cơ Bằng Nhận lại hỏi:

-Chẳng lẽ chính lão ta hạ độc? Bỏ trừ lão ra, còn ai biết được phân thịt đó lão sẽ cắt và trao cho người?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Nếu là lão, thì lão cần gì đến mũi dao đẩy cục thịt sang qua ta?

Chàng trầm ngâm một chút rồi tiếp:

-Chỉ có những tên đầu bếp mới có cơ hội hạ độc!

Cơ Bằng Nhận lắc đầu:

-Không phải bọn đầu bếp!

Tiểu Phi trở mặt:

-Người có hỏi chúng?

Cơ Bằng Nhận gật đầu:

-Ừ!

Tiểu Phi cau mày:

-Sao người dám chắc là chúng không nói ngoa?

Cơ Bằng Nhận buông gọn:

-Ta dám chắc!

Tiểu Phi không hỏi nữa. Chàng biết nếu Cơ Bằng Nhận khẳng định, là sự việc không thành vấn đề nữa.

Hắn có cách làm cho đối phương tiết lộ những gì bí mật nhất, dù tiết lộ mà mất mạng cũng tiết lộ như thường.

Cơ Bằng Nhận tiếp:

-Không hẳn chỉ có bọn đầu bếp mới có cơ hội hạ độc. Mà những kẻ khác vẫn làm được như thường. Bất quá, người hạ độc phải là kẻ thường thân cận Quy Tư Vương...

Hắn bỗng trừng mắt hỏi:

-Người đoán xem, người đó là ai?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu:

-Hiện tại ta không thể nghi ai cả. Bây giờ người cứ đi ngủ đi.

Cơ Bằng Nhận hỏi:

-Người?

Tiểu Phi gật đầu:

-Người canh nửa đêm, phần đêm còn lại để cho ta!

oOo

Nửa đêm sau, trời lạnh hơn nửa đêm trước.

Cơ Bằng Nhận ngồi bất động trong nửa đêm đầu, dễ chịu hơn Tiểu Phi ngồi bất động nửa đêm còn lại.

Nơi chàng ngồi cách ngôi lều cũng khá xa, ánh đèn không chiếu đến. Không ai trông thấy chàng, song chàng trông thấy rõ mọi người.

Người trong lều thưa dần.

Thỉnh thoảng có vài người dìu nhau bước ra. Ai còn lại vẫn ăn mạnh uống đậm. Cái huyền não dịu dần, rồi tiếng ca hát, tiếng nhạc im bật. Tĩnh mạch của sa mạc xâm chiếm trở lại các ngôi lều.

Gió đêm lộng mạnh.

Đương nhiên, ngồi một mình giữa cảnh vắng lạnh, chàng không tránh khỏi xúc động bao nỗi niềm.

Và chàng nhớ đến Tô Dung Dung, Lý Hồng Xuân, Tống Điềm Nhi, chàng lo lắng cho các nàng...

Chàng nghĩ đến Thạch Quan ọm, con người lợi hại, kỳ bí. Chàng nghĩ đến số phận chàng, có thể nào chàng vùi thân dưới lớp cát trắng này chăng?

Chàng nốc một ngụm rượu, đoạn cười nhẹ, rồi nghĩ thầm:

-Hồ Thiết Hoa tốt phúc quá chừng!

Bỗng chàng phát hiện có người tiến về phía chàng. Người đó quần quanh mình một chiếc chăn dày.

Chàng hỏi khẽ song rất oai nghiêm:

-Ai?

Người đó không đáp, chỉ cười sằng sặc mấy tiếng.

Người đó là Tỳ Bà Công Chúa, tân nương, rời động phòng ra đây.

Tiểu Phi nghiêm sắc mặt hỏi gấp:

-Công chúa ra đây làm gì?

Tỳ Bà Công Chúa cười khanh khách:

-Người ra đây được, sao ta không ra được?

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Nơi đây không phải là nơi công chúa nên đến, ít nhất cũng trong phút giây này.

Tỳ Bà Công Chúa chớp mắt:

-Tại sao?

Tiểu Phi gần tường tiếng:

-Nếu công chúa không trở về động phòng, tại hạ...

Tỳ Bà Công Chúa bật cười:

-Người muốn ta về để làm gì?

Tiểu Phi thốt gấp:

-Về động phòng để mà... để mà...

Chàng làm sao nói rõ được cái gì nàng phải làm tại động phòng?

Chẳng lẽ một tân nương không biết biết sẽ làm gì trong đêm động phòng à?

Tỳ Bà Công Chúa nhìn chàng, cười nhẹ:

-Nói đi chứ? Ta đến động phòng để làm gì?

Tiểu Phi càng bối rối.

Tỳ Bà Công Chúa lại cười tiếp:

-Nếu ta đến đó, sẽ bị tân nương đuổi chạy vắt chân lên cổ đấy!

Tiểu Phi cơ hồ thốt không thành tiếng:

-Tân nương? Tân nương nào nữa? Công chúa không phải là tân nương sao?

Tỳ Bà Công Chúa cười hì hì:

-Ai nói ta là tân nương

Tiểu Phi trở mặt:

-Rõ ràng...

Tỳ Bà Công Chúa chặn lại:

-Công chúa của Quy Tư Vương, nào chỉ có mỗi một mình ta? Lấy Hồ Thiết Hoa, chính là thơ thơ ta đó! Người ngốc quá!

Tiểu Phi kêu lên:

-Thơ thơ của công chúa? Tại sao không ai nói trước cho biết điều đó?

Tỳ Bà Công Chúa chớp chớp ánh mắt sáng như sao, cắn môi rồi đáp:

-Tại sao lại phải nói trước? Ta muốn cho người phẫn nộ, ta muốn cho người khẩn cấp...

Rồi nàng bật cười ròn, cười rất lâu...

Cười một lúc, nàng đưa tay ra khỏi chiếc chăn. Nơi tay có một bình rượu.

Nàng trao bình rượu qua chàng vừa cười, vừa nói:

-Ngốc tử chưa chịu tiếp nhận à? Đứng đó mà vuốt mặt, vuốt mà gãy chóp mũi ra đấy.

Tiểu Phi nhìn nàng từ từ thốt:

-Công chúa lì quá! Đã lì lại thích đùa dai! Tại hạ không tưởng tượng nổi! Ác lắm! Ác lắm!

Chàng vừa thốt, vừa đứng lên, vừa đưa tay.

Tỳ Bà Công Chúa lại cười ròn:

-Người... người muốn gì?

Tiểu Phi trừng mắt:

-Công chúa đoán thử xem!

Tỳ Bà Công Chúa thốt:

-Ta không sợ người! Ta không sợ đâu! Ta không...

Nàng muốn lùi lại, nhưng nàng không lùi.

Bất thành linh, Tiểu Phi chụp tay nàng. Nàng ngã trọn thân hình vào người chàng.

Chiếc chăn như muốn rơi tuột xuống đất. Chiếc chăn tuột xuống một chút, bày hai bờ vai nàng. Làn da hiện ra, trắng mịn.

Rồi chiếc khăn tuột xuống một chút nữa. Phần trên bộ ngực lộ rõ.

Thì ra, nàng trần như nhộng, chẳng biết bên dưới có trần truồng không, bởi chăn chưa tuột trọn vẹn, chăn còn che giấu.

Nhưng chiếc chăn tuột dần dần...

Tiểu Phi nghe con tim đứng lại. Tay chàng không còn cử động được nữa, tay như nhũn lại...

Tỳ Bà Công Chúa run run giọng:

-Ngốc tử muốn cho ta chết lạnh à?

Nàng dang hai tay ra, chiếc chăn cũng mở rộng theo tay nàng.

Bây giờ thì trên cái hình hài trắng mịn với những đường cong tuyệt mỹ, chẳng còn một cái gì nhỏ nhặt che khuất một bộ phận nhỏ nhặt nữa.

Rồi, hai tay nàng khép lại.

Toà thiên nhiên đúc kết với trọn vẹn những tinh túy của đất trời hiện ra trước mắt Tiểu Phi trong một giây, lại trở vào lòng chiếc chăn.

Quanh nàng, giờ đây là một chiếc chăn cuộn tròn, chặn cuộn lại nhưng Tiểu Phi còn mơ màng với hình ảnh vừa qua. Hình ảnh đó giờ đây chỉ là ảo ảnh...

Rồi cả hai ngã xuống, đúng là họ cũng ngã chứ không phải tự động ngồi.

Họ ngã ngay trên chiếc chăn của Tiểu Phi, chiếc chăn bất thần hứng lấy hai thân hình...

Chung quanh, không gian động lại...

Thời gian như ngưng lại với nhịp tim ngừng đập của họ...

Từ trong chăn, Tỳ Bà Công Chúa cười khúc khích, vừa cười vừa thốt:

-Ta không sợ người! Người lại sợ ta à?

Tiểu Phi thở dài:

--Lì ời là lì! Bại hoại ời là bại hoại!

Tỳ Bà Công Chúa hỏi:

-Người có thấy trên thế gian này, có thiếu nữ nào lì lợm, bại hoại mà đẹp như ta chăng?

Tiểu Phi thở dài:

-Không.

Tỳ Bà Công Chúa bật cười khanh khách:

-Còn ta, ta cũng chưa từng thấy trên thế gian này, một ngốc tử đáng yêu như người! Ngốc tử ơi... ngốc tử ơi... đáng yêu quá đi...

Giọng nàng nhỏ dần, cuối cùng nàng vẫn còn nói, nhưng chỉ là những tiếng thều thào chẳng nghe rõ chi cả...

Lâu lắm, từ trong chần, một chiếc bình rượu bay vụt ra ngoài. Rồi một chiếc bình nữa cũng bị quăng ra, dù bình rượu sau còn nửa phần rượu chứ chiếc bình trước thì cạn khô.

Nếu còn vật gì trong chần, họ cũng liệng phăng ra ngoài cho trống chỗ.

Dọn sạch đất chiến rồi, cả hai nhấp nhô trong chần như những lưỡng sồng thần ngâm làm dọn mặt biển.

Rồi đôi chân no tròn, trắng mịn của Tỳ Bà Công Chúa chơi chơi ló ra ngoài mép chần, nàng rút vào để ló ra lại rút vào.

Mỗi lần co rút, nàng dao động mạnh chiếc chần, Tiểu Phi cũng dao động mạnh chiếc chần...

Ở trong chần, họ lạnh lắm sao mà cả hai rung lên như bị điện chạm?

oOo

Đêm rồi cũng tàn, lâu bao nhiêu, dài bao nhiêu rồi cũng tàn.

Thái dương đã lặn.

Không có gì ấm dịu, rạng rỡ bằng ánh thái dương vừa lên.

Tiểu Phi thốt văng vẳng trong chần:

-Trời sáng rồi? Nhanh quá!

Tỳ Bà Công Chúa gắt:

-Không! Không! Dù sao trời sáng cũng chẳng quan hệ gì. Đêm vừa qua, ai cũng uống say chắc giờ có xốc họ dậy họ cũng chẳng mở mắt nổi!

Nàng thốt, giọng nàng như rên rỉ. Có ai đánh đập nàng đâu mà nàng rên rỉ?

Tiểu Phi không đáp, mà chẳng nói gì.

Tỳ Bà Công Chúa lại hỏi:

-Ta đối xử với người nhe vậy đó, người có biết tại làm sao chẳng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ làm sao biết được? Bất quá tại hạ nghĩ rằng sở dĩ một nữ nhân làm như thế vì thích nam nhân mà thôi...

Tỳ Bà Công Chúa lộ vẻ u buồn:

-Tự nhiên ta thích người, thích ngay từ lúc đầu. Nhưng nếu không do một nguyên nhân khác thì ta chưa đến với người như vậy đâu!

Tiểu Phi hỏi:

-Công chúa còn động cơ nào khác nữa?

Tỳ Bà Công Chúa thở dài:

-Chỉ vì... ta không thể trở thành vợ người!

Tiểu Phi kêu lên:

-A!

Tỳ Bà Công Chúa tiếp:

-Chẳng những chúng ta không thể lấy nhau, mà từ nay chúng ta sẽ không còn nhiều cơ hội gặp nhau!

Tiểu Phi kêu lên:

-A!

Bồng công chúa kêu lên:

-A! A! Không lẽ người chỉ nói được có một tiếng đó thôi ư, người không biết một tiếng nào khác?

Tiểu Phi thở dài:

-Công chúa muốn tại hạ nói gì?

Tỳ Bà Công Chúa rít khế:

-Người... ít nhất người cũng hỏi ta, hỏi tại sao ta không thể trở thành vợ người!

Tiểu Phi trầm giọng:

-Giả như tại hạ hỏi, công chúa có chịu nói hay không?

Tỳ Bà Công Chúa giật mình, lâu lắm nàng lại thở dài thốt:

-Ta không thể nói, đúng vậy!

Tiểu Phi cười buồn:

-Bởi biết công chúa không thể nói, nên tại hạ không hỏi.

Tỳ Bà Công Chúa lại hừ một tiếng:

-Thế người cũng không biết tỏ ra đau khổ nữa à? Dù cái tâm không đau khổ, cái miệng cũng phải nói gì chứ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ đã nói với công chúa rồi, tại hạ không thích nói ngoa!

Tỳ Bà Công Chúa run giọng:

-Người... người là một tên côn đồ! Một tên du đãng, thực sự người không đau khổ à?

Tiểu Phi thở dài:

-Nói thực với công chúa, dù vương gia có gả công chúa cho tại hạ, dù công chúa có thiết tha làm vợ của tại hạ, đó là một việc. Còn như tại hạ có ưng thuận hay không, đó là một vấn đề khác.

Bỗng một tiếng hét vang lên, tiếng một bàn tay tát vào vật gì đó.

Một người từ trong chần vọt ra.

Thoạt nhiên, nhìn thì dường tượng là Tiểu Phi, nhưng sao Tiểu Phi lại có tóc dài? Nếu tóc dài thì là Tỳ Bà Công Chúa. Nhưng sao công chúa lại vận y phục Tiểu Phi?

Nàng vừa chạy vừa mắng:

-Dồ du côn! Đồ du đảng! Lưu manh! Dù trên đời này nam nhân chết hết, dù ta phải lấy chồng ta cũng không lấy người...

oOo

Không gian im lặng quá, chẳng có một bóng người, chẳng có một tiếng động. Tiểu Phi cuộn chiếc chăn tròn quanh mình, chạy nhanh về lều.

Cũng may, Cơ Băng Nhạn còn say ngủ, nếu không thì chàng phải một phen bị hấn hởi cung.

Hắn cuộn tròn mình trong chiếc chăn, hắn ngủ say quá, say đến quên cái ngọt ngạt, hơi thở nghe có phần khó khăn.

Tiểu Phi tìm y phục mặc vào. Chàng lục đục sột soạt như vậy mà Cơ Băng Nhạn vẫn chẳng hay biết chi cả, cứ ngủ như chết.

Tiểu Phi mỉm cười thốt:

-Ta biết người đã thức rồi. Thôi đi, đừng giả vờ nữa, Tử Công Kê. Ta làm việc chi nào có giấu người đâu! Ta chuẩn bị giấu người thì người cũng đừng vờ, bởi việc đó nào phải việc làm mất mặt ta? Hồ Thiết Hoa cũng đang làm cái việc đó, rất tiếc là chẳng có một nàng nào thừa cho người!

Cơ băng Nhạn vẫn lặng thinh.

Tiểu Phi cười khổ:

-Một nam nhân chân chánh và một nữ nhân chân chánh, gặp nhau tại một nơi vắng vẻ, nơi đó lại lạnh, tự nhiên rồi cũng phải xảy ra việc đó, người nghĩ chẳng phải vậy sao?

Cơ Băng Nhạn vẫn im lặng.

Tiểu Phi lại thở dài:

-Nghĩ cho cùng, chỉ khổ cho lão Hồ! Bị lừa hôn! Tân nương tử của y, giấu đầu giấu đuôi chẳng dám chường mặt nhìn ai, chẳng dám cho ai thấy mặt mày. Nếu không là một nữ đoạ xoa, thì là gì?

Vừa lúc đó, một người từ bên ngoài lao vút vào. Người đó là Hồ Thiết Hoa.

Tiểu Phi định ninh là nếu y không phần nộ cùng cực, ít nhất y cũng biến sắc.

Ngờ đâu gương mặt y sáng rỡ, sáng như hoa mùa xuân nở sớm lúc bình minh vừa lên, hoa đón ánh thái dương ban mai, tươi không thể tưởng.

Miệng y điểm nụ cười, cũng tươi như hoa.

Tiểu Phi giật mình, không hiểu nổi người lão bằng hữu này là người hay quái vật!

Trên thế gian này, có ai bị lừa hôn mà không tức, không giận? Có ai chấp nhận khi cưới vợ thì cưới tiên, khi động phòng lại nằm với quỷ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì, ngồi xuống, đối diện với Tiểu Phi, y vừa cười vừa nhìn chàng.

Niềm cao hứng đang bốc từ thân thể y, bốc khắp nơi, toả ra, lan rộng quanh y.

-----oOo-----